

גמ"ר 9103/01/14 - מדינת ישראל נגד יצחק יוסף

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

21 ספטמבר 2015

גמ"ר 9103-01-14 מדינת ישראל נ' יוסף

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד בנאי-גת

נגד

יצחק יוסף

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד מזרחי

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גרם מוות ברשלנות, בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 בקשר עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה.

כמפורט בכתב האישום ובהכרעת הדין, הרי שביום 11.11.13, בשעה 10:30 לערך, נהג הנאשם במשאית לפינוי אשפה, מסוג וולבו, ברמת גן, ברחוב המבדיל, כאשר שלמה שם טוב ז"ל (להלן - המנוח), היה חלק מצוות העובדים עם הנאשם ובאותן נסיבות, החל הנאשם מסיע רכבו לאחור, שלא לצורך, במהירות ובחוסר זהירות ובסמוך לבית מספר 7, פגע במנוח, שהלך אותה עת על הכביש, מאחורי המשאית וכאשר גבו מופנה לעברה.

כתוצאה מהתאונה, נחבל המנוח אנושות בגופו, הובהל לבית החולים, נותח ונפטר פחות מיממה לאחר הגעתו לבית החולים.

נסיבות קרות התאונה ורשלנותו של הנאשם פורטו באריכות בהכרעת הדין ובתמצית אומר כי קיבלתי את עמדת המאשימה לפיה ניתן היה למנוע את קרות התאונה ואת מותו של המנוח, לו לא היה הנאשם מתרשל באופן נהיגתו, כמפורט בהכרעת הדין.

ביום 29.4.15, ניתנה הכרעת הדין בתיק וב"כ הנאשם ביקש להפנות את הנאשם אל שירות המבחן, למתן תסקיר בעניינו, טרם הטיעונים לעונש. על אף התנגדות ב"כ המאשימה, נעתרתי לבקשה ומועד הטיעונים לעונש נקבע ליום 6.9.15.

מתסקיר שירות המבחן, בתמצית ומבלי לפגוע בצנעת הפרט, עולה כי הנאשם הנו אדם נורמטיבי, נהג מקצועי מזה שנים רבות, בעל עבר תעבורתי שאינו מכביד ונעדר עבר פלילי, שקיים קשרי חברות עם המנוח, שעבד לצידו כ-10 שנים וכתוצאה מהתאונה ומותו של המנוח, סובל מטראומה, המשפיעה עליו ועל בני משפחתו.

שירות המבחן המליץ על צו מבחן לשנה, מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות וסיווג הפסילה לרכב משא בלבד.

ביום 6.9.15, כאמור לעיל, הוצגו ראיות המאשימה לעונש וטיעוני הצדדים.

ראיות לעונש

עמוד 1

תביעה

ב"כ המאשימה הגישה לבית המשפט עותק מגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ממנו עולה כי הנאשם נהג 43 שנים ולחובתו 27 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2007, ללא תאונות דרכים קודמות. כמו כן, הוגש מכתב מטעם אלמנת המנוח, שאף נכחה בבית המשפט.

טיעונים לעונש

תביעה

בתמצית, טענה ב"כ המאשימה כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מאופן נהיגת הנאשם, הנם קדושת החיים ושלמות הגוף. עוד טענה, כי לאור העובדה כי בהכרעת הדין נקבע שהנאשם נסע לאחור ללא צורך, ללא מכוון, משך זמן של 4 שניות לפחות, אין מדובר ברשלנות רגעית מצידו של הנאשם ועסקינן ברשלנות ברמה הגבוהה ביותר, שיש בה כדי להשפיע על מתחם הענישה ההולם בעניינו של הנאשם ומנגד, אין לתת משקל ממשי לעובדה כי המנוח הלך על הכביש, כאשר גבו מופנה אל המשאית בה נהג הנאשם.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה הראוי בתיק שבנדון, הנו מאסר בפועל, לתקופה שבין 12 חודשים ל-30 חודשים וכן, פסילה לתקופה שלא תפחת מ-10 שנים, מאסר מותנה ופיצוי למשפחת המנוח.

לשיטתה, העובדה כי מדובר בנאשם נורמטיבי, אין בה כדי למנוע עונש מאסר בפועל, כעולה מעמדתו של בית המשפט העליון במקרים דומים.

ב"כ המאשימה התייחסה לפגיעה הקשה במשפחת המנוח, כעולה מ-2/ל וביקשה כי בית המשפט יידחה את המלצת שירות המבחן, לעונש של מאסר בעבודות שירות וסיווג הפסילה, מהטעם כי שירות המבחן רואה לנגד עיניו את האינטרס של הנאשם בלבד, בעוד שבית המשפט בוחן מגוון שיקולים, לרבות גמול והרתעה. עוד טענה, כי הנאשם נמנע מלקחת אחריות על האירוע הטרגי, גם בפני קצין המבחן.

ב"כ המאשימה הגישה אסופה של פסקי דין לתמיכה בטיעוניה והתייחסה לנקודות המבדילות בין פסקי הדין למקרה שבנדון.

לסיכום, טענה ב"כ המאשימה כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר לתקופה הנושקת לרף העליון של מתחם הענישה, תקופת פסילה שלא תפחת מ-10 שנים, מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למשפחת המנוח.

הגנה

בתמצית, טען הסנגור כי אין מקום לזקוף לחובת הנאשם את ניהול המשפט, כפי שגם נקבע מפורשות בתיקון 113 לחוק העונשין וכי מדובר במי שהנו נהג מקצועי משך 43 שנים, שעברו התעבורתי תקין ביותר ואפילו יוצא מן הכלל, אדם נורמטיבי, שתרם למדינה בשירותו הצבאי ובשירות מילואים כנהג תובלה, לרבות במלחמות ישראל.

לשיטת הסנגור, גם הנאשם חווה טרגדיה כתוצאה מהתאונה, שכן המנוח עבד עמו בצוות, משך 14 שנים והיו ביניהם יחסי חברות.

לדברי הסנגור, הנאשם נזקק לטיפול פסיכולוגי בעקבות התאונה, אך כיוון שאינו נוהג כיום במשאית, אלא עובד במוסך של העירייה, שכרו נפגע משמעותית ולא היה ביכולתו להמשיך בטיפול הפסיכולוגי בו החל.

הסנגור ביקש כי בית המשפט ייקח בחשבון את אופן הליכת המנוח, עובר לפגיעה, מאחורי המשאית וכאשר גבו מופנה אליה, כנסיבה לקולא והוסיף, כי לטעמו, מדובר בעבירת גרם מוות ברשלנות, הנמצאת ברף התחתון של חומרת עבירות מסוג זה.

בנוגע לרכיב הפיצויים, ביקש הסנגור להתחשב בכך שמשכורתו של הנאשם קוצצה ב-50 אחוז, משך תקופת פסילתו מנהיגה וגם כיום, שכן אינו עובד עוד כנהג משאית.

באשר לפסקי הדין שהגישה ב"כ המאשימה, טען הסנגור כי אינם רלוונטיים למקרה שבנדון, בין אם בשל נסיבותיהם - פגיעה בהולכת רגל על מעבר חצייה ובמקרה אחר, פגיעה בהולכת רגל על מדרכה ובין אם נוכח רמת רשלנות גבוהה ועבר תעבורתי מכביד.

הסנגור הגיש מספר פסקי דין, מהם ניתן, לשיטתו, ללמוד כי העונש הראוי במקרה זה הנו מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות ועתר בפני בית המשפט, כי יהא זה העונש גם בעניינו של הנאשם.

בנוסף, ביקש הסנגור להסתפק בפסילה לתקופה שלא תעלה על 3 שנים, בניכוי 13 חודשים בהם היה הנאשם פסול מנהיגה וכן, ביקש להפנות את הנאשם אל הממונה על עבודות השירות למתן חוות דעת.

הנאשם עצמו ביקש את סליחת משפחת המנוח ותיאר בבית המשפט, כיצד השתנו חייו מיום התאונה, כאשר "קרה מה שקרה".

לבסוף, ביקשה ב"כ המאשימה להתייחס לפסק הדין שהגיש הסנגור וטענה כי אינם מתאימים למקרה שבנדון, שכן, עוסקים במקרים בהם נקבע כי רשלנות הנאשם הייתה נמוכה או מקרה בו הודה הנאשם באחריותו לגרם התאונה.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

באופן נהיגתו, הביא הנאשם לפגיעה בערך הנעלה של קדושת החיים, ערך עליו אנו מצווים להגן כחברה, בכל דרך אפשרית.

בע"פ 6755/09, ארז אלמוג נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון, מהם העקרונות לפיהם יש לגזור את דינו של מי שהורשע בגרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה

השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

ברע"פ 2957/12 חן נגד מדינת ישראל, שעניינו אף הוא גרם מוות ברשלנות, נדחתה בקשת רשות ערעור על עונש של 30 חודשי מאסר בפועל ו-15 שנות פסילה, תוך שכבוד הש' ג'ובראן קובע:

"אמנם, העונש שהוטל על המבקש אינו עונש קל והוא ברף הענישה העליון בעבירות מסוג זה. אלא שכפי שקבע בית המשפט המחוזי מדובר בעונש ראוי בנסיבות העניין. המבקש הורשע בעבירה חמורה וכבר נפסק כי יש להעניש בחומרה את עברייני התנועה, ובייחוד כאשר למרבה הצער התוצאה של הפרת חוקי התנועה היא תוצאה קטלנית (ראו למשל: ע"פ 7434/04 אלקיעאן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.2.2005). בענייננו, מדובר בנסיבות חמורות במיוחד שכן המבקש נהג באופן רשלני ביותר בכך שהגביר את מהירות נהיגתו לפני שהגיע למעבר החצייה וזאת במקום להאט ולבחון האם ישנם הולכי רגל המתכוונים לחצות את הכביש".

בע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מדינת ישראל, כתב כבוד השופט א' לוי כי: "בתקופה בה התאונות הקטלניות הפכו, למרבה הדאבה, לתופעה המתרחשת כמעט בכל יום, מצווה בית המשפט לומר את דברו בדרך הענישה, כדי לטעת בתודעתם של נהגים את החובה לנהוג בזהירות, תוך הקפדה על הכללים המתחייבים מהדין".

באופן דומה נקבע בע"פ 5787/04 שחאדה נ' מדינת ישראל: "תאונות הדרכים המתרחשות בכבישי הארץ חדשים לבקרים בשל נהיגה רשלנית או פזיזה, גובות מחיר יקר מדי בנפש וכבר נפסק על-ידינו לא אחת כי אין מקום לענישה סלחנית מדי במקרים אלה ויש להעדיף את הצורך להעביר לציבור מסר ברור ומרתיע, אלא אם כן מתברר כי קיימות נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות סטייה מרמת הענישה הראויה".

בע"פ 6358/10 מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל, נאמר: "נוכח ריבוי תאונות הדרכים הקטלניות, המתרחשות כמעט מדי יום ביומו וגובות את חייהם של קורבנות רבים, הביע בית משפט זה את הצורך במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלו הנוהגים ברשלנות ובחוסר אחריות בכבישים... מדיניות הענישה המחמירה והמרתיעה באה לידי ביטוי בכך שעל פי רוב הרשעה בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים מחייבת הטלת עונש מאסר בפועל ופסילת רישיון לתקופה ממושכת".

ברע"פ 2996/13 נייאזוב ואחרים נגד מדינת ישראל, נאמר: "ההשגה על חומרת העונש אינה מהווה עילה למתן רשות ערעור בגלגול שלישי למעט מקרים חריגים, בהם העונש שהושת על המבקש סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה הראויה... העונשים שהוטלו על המבקשים אינם בכלל אלה בשל רף הרשלנות המשתקף מנסיבות התאונות וחרף הנסיבות האישיות; הם משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהווה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן בכלל בנאשמים נורמטיביים שמעדו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות; בראש וראשונה, וברמה עילאית, של משפחת הקרבן שקופדו חיו בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם, בכלל וגם בפרשה שלפנינו. כפי שאמרו זאת בתי המשפט הקודמים בתיקים אלה שלפנינו, מלאכת גזירת הדין בכגון דא קשה היא מן הרגיל, וכדברי הנשיא שמגר בר"ע 530/84 שפר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (4) 162, 163 "...שאנו דנים בעבירה שאינה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב". מכל מקום, בנסיבות אלה

של אבדן חיים, לעובדת מותם של הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה; עוד משכבר הימים כתב מ"מ הנשיא זילברג (ע"פ 211/66 שפירא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ(3) 375, 382, (1966)) דברים אלה שלא פג טעמים:

"לי נראה כי הוראת המינימום האמורה בסעיף 64 של פקודת התעבורה (נוסח חדש) באה לטעת בלב האזרח יחס של הכרת כבוד מיוחדת בפני קדושת החיים, ולכן משהוכחה רשלנותו של הפוגע הממית שומה עלינו להטיל עליו עונש מאסר, חוץ אם אשמתו היא כקליפת השום ממש - דבר שלא אירע במקרה שלפנינו".

על כן ההתחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים, וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי....

החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת....

סוף דבר: משקופחו חיי אדם ברשלנותו של נהג, המדיניות השיפוטית היא מאסר בפועל, בהיעדר נסיבות אישיות חריגות מאוד המצדיקות זאת. קשיים אישיים ומשפחתיים הכרוכים בכניסה למאסר הם אינהרנטיים למצב, ועל כן ככלל לא יראו אלה כנסיבות להקלה (עניין אלמוג; עניין מזרחי; עניין הרמוס). בשלושת המקרים שבפנינו נראה כי רף הרשלנות היה גבוה, ואין בנסיבות האישיות - מצערות ככל שיהיו - כדי להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל..".

יודגש, כי בעניין נייאזוב לעיל, עסקינן בשלושה נאשמים שונים, שנגזרו עליהם עונשי מאסר לתקופות שבין 6 חודשים לשמונה חודשים, כאשר לכל אחד מהנאשמים, נסיבות אישיות קשות, כמפורט בהחלטתו של בית המשפט העליון, שדחה את שלושת הערעורים.

מן האמור עולה, כי רק בשל נסיבות מיוחדות וחריגות, יימנע בית המשפט מהטלת עונש מאסר בפועל על מי שהורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרי שעיינתי בפסקי הדין שהביאו בפני הצדדים ואני סבורה כי ענייניו של הנאשם בפני שונה באופן מהותי מכלל פסקי הדין שהוגשו וזאת בכך שקבעתי כי כי נסיעת הנאשם לאחר הייתה שלא צורך ובנוסף וביתר שאת, בשל העובדה המנוח לא היווה גורם מפתיע או בלתי צפוי עבור הנאשם, נהפוך הוא, אין מחלוקת בין הצדדים כי המנוח צעד מאחורי רכב הנאשם ואף כי טענת ההגנה כי המנוח שימש מכוון לנאשם נדחתה בהכרעת הדין, הרי שאין ספק כי הנאשם היה מודע לכך שהמנוח נמצא מאחוריו והיה עליו לוודא, כל העת, כי הוא מבחין בו במראות הרכב ו/או במסך הטלוויזיה, במהלך הנסיעה לאחר וכן, לוודא, כי המרחק ביניהם נשמר כל העת.

משלא עשה כן, אלא המשיך בנסיעה רצופה לאחר, משך 4 שניות לפחות, תוך שהוא מצמצם את המרחק בינו לבין המנוח, עד לפגיעה בו וגם לאחריה, עד שנעצר בשל צעקות של עוברת אורח, התרשל הנאשם רשלנות רבתי, כלפי מי, שכפי שקבעתי בהכרעת הדין, היה חב כלפיו בחובת זהירות מוגברת.

בצדק, טענה ב"כ המאשימה כי רשלנותו של הנאשם לא הייתה רגעית ולא נבעה מחוסר תשומת לב, אלא רשלנות מתמשכת.

אני דוחה עמדת ההגנה, כי מדובר ברשלנות ברף נמוך, מאותם טעמים שנזכרו לעיל ולפיכך, קובעת כי מתחם הענישה

אותו הציגה ההגנה בטיעוניה, אינו הולם את נסיבות המקרה שבפני.

מנגד, אני סבורה, כפי שטען בצדק הסנגור, כי יש מקום ליתן את הדעת בגזר הדין, גם לכך שהמנוח צעד על הכביש, כאשר גבו מופנה, למעט לשביר שניה, לעבר המשאית בה נהג הנאשם, תוך שהוא מודע לכך שהמשאית נוסעת לאחור ומתקדמת לעברו ובכך, הייתה לו רשלנות תורמת, אם כי במידה נמוכה, לתוצאה הטרגית של התאונה.

נוכח מכלול הנסיבות שפורטו לעיל ובדגש על רמת הרשלנות הגבוהה שמצאתי באופן נהיגתו של הנאשם, אני סבורה כי מתחם הענישה הראוי במקרה שבפני כולל מאסר בפועל, לתקופה שבין 12 חודשים ועד 28 חודשים, פסילה בפועל, לתקופה שבין 10 שנים ועד 15 שנים, מאסר מותנה ופיצוי למשפחת המנוח.

לאחר ששמעתי את הראיות לעונש, טיעוני הצדדים, לרבות דברי הנאשם עצמו ונתתי דעתי לנסיבות קרות התאונה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, לא מצאתי כי הן מצדיקות סטייה ממדיניות הענישה המקובלת, כפי שפורטה בפסקי הדין לעיל והימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל ולכן, לא נעניתי לבקשת ההגנה להפנות את הנאשם אל הממונה על עבודות השירות.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, תסקיר שירות המבחן מתייחס בהרחבה לנאשם, משפחתו ומצבו הנפשי והכלכלי כיום וכאמור לעיל, קובע כי מדובר באדם בעל מערכת ערכים נורמטיביים, נהג מקצועי משך שנים רבות, הרואה עצמו כאדם שומר חוק.

כאמור לעיל, הנאשם נוהג כ-43 שנים ומשמש כנהג מקצועי לפרנסתו ולעניין זה נקבע בפסיקה, כי זהו טעם לחומרה, בכל הנוגע לענישה -

רע"פ 8839/05, ראובן נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' ג'ובראן:

"איני רואה גם מקום להקל בעונש בשל היות המבקש נהג מקצועי, המתפרנס מנהיגה. דווקא באדם, אשר נמצא שעות רבות על הכביש, טמונה סכנה רבה יותר לפגיעה באחרים באם יתרשל ויש מקום להביא גורם זה בחשבון".

רע"פ 8102/06 ויאצ'סלב רפאילוב נ' מדינת ישראל:

"עובדת היותו של המבקש נהג מונית עומדת לרעתו, היות ודווקא ממי שנוהג במשך שעות רבות מדי יום ואחראי לבטיחותם של הנוסעים ברכבו, נצפה להקפדה יתרה על כללי התנועה (ראו רע"פ 8839/05 עמוס ראובן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). המבקש נהג ברכב בקלות ראש ובאופן אשר יש בו כדי לסכן את חייהם של הנוסעים בכביש".

רע"פ 960/07 - א' יחזקאל כהן נ' מדינת ישראל:

"יתרה מכך, עובדת היותו של המבקש נהג מונית עומדת לרעתו, היות ודווקא ממי שנוהג במשך שעות רבות מדי יום ואחראי לבטיחותם של הנוסעים ברכבו, נצפה להקפדה יתרה על כללי התנועה".

בש"פ 1879/07 בני שלו נ' מדינת ישראל:

"יתרה מכך, היותו של העורר נהג-מונית במקצועו עומדת לחובתו ולא לזכותו וזאת מאחר שהעובדה שהוא נמצא שעות רבות בכביש מגבירה את מסוכנותו לציבור ומצדיקה את הצורך בתקופת צינון בטרם יחזור לנהוג".

בבש"פ 4744/06 יחיאל יהושוע נ' מדינת ישראל:

"העובדה שהינו נהג מקצועי פועלת במידה רבה לחובתו וכבר נפסק כי: "דווקא באדם, אשר נמצא שעות רבות על הכביש, טמונה סכנה רבה יותר לפגיעה באחרים באם יתרשל ויש מקום להביא גורם זה בחשבון".

עברו התעבורתי של הנאשם תקין, נוכח וותקו בנהיגה ומשלח ידו.

עם זאת, כפי שניתן לזקוף לזכות הנאשם את עברו התעבורתי התקין וזאת במידת מה, נוכח הפסיקה הנוהגת, הרי שיש לזקוף לחובתו את העובדה כי נמנע מנטילת אחריות לתוצאותיה הטרגיות של התאונה.

מבלי להמעיט בערכה של בקשת הסליחה ממשפחת המנוח במועד הטיעונים לעונש, לא ניתן להתעלם מהעיתוי בו התבקשה.

צודק ב"כ הנאשם כי אין מקום להחמיר עם מי שביקש לנהל את משפטו, אך באותה מידה, אין מקום להקל עמו, כדברי כבוד הש' רובינשטיין, ברע"פ 5094/12, **חטיב נגד מדינת ישראל**: "במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

לפיכך, צודקת ב"כ המאשימה בטענתה לפיה אין מקום להקל עם הנאשם, מקום שניתן היה, אולי, להקל עמו במידת מה, לו היה מודה באחריותו לגרם התאונה וחוסך ממשפחת המנוח עוגמת נפש נוספת. אין מדובר בהחמרה עם הנאשם, כפי שטען הסנגור, אשר אכן, נאסרה על ידי המחוקק מפורשות בתיקון 113, מקום בו בחר נאשם לנהל משפטו, אלא אי הקלה עמו ואין הדברים זהים זה לזה.

באשר להמלצות שירות המבחן לעונש, כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר, נאמר ברע"פ 7257/12, **סנדרוביץ נגד מדינת ישראל**:

"אשר לטענת המבקש, לפיה שגו הערכאות הקודמות משלא אימצו את המלצותיו של שירות המבחן בעניינו, הרי שדינה להידחות. המלצותיו של שירות המבחן, כשמן כן הן - המלצות. בית-המשפט אינו כבול לאמור בהן והוא אינו מחויב לפעול על פיהן. עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן (ראו, רע"פ 5176/03 סוריאנו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.06.2003))."

מכל הטעמים שצויינו לעיל, בנוגע למידת רשלנותו של הנאשם, לא מצאתי לנכון לאמץ את המלצות שירות המבחן, שכן,

לטעמי, יש מקום לעונש של מאסר בפועל, לתקופה העולה על 6 חודשים ואין מקום למאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות וכן, לא מצאתי לנכון לסווג את הפסילה שתוטל על הנאשם.

באשר לטענת ההגנה בדבר היות הנאשם אדם נורמטיבי והחשש מהנזק שייגרם למשפחתו, היה וישלח למאסר, נאמר בעניין קבהא לעיל, על ידי כבוד הש' דנציגר:

"המערער אכן הינו אדם נורמטיבי, בדומה לרבים אחרים הגורמים ברשלנותם לתאונות דרכים שתוצאותיהן קטלניות. כמו כן אין עוררין כי התאונה לה גרם המערער המיטה אסון כבד על משפחות הקורבנות והנפגעים, כמו גם על משפחת המערער ועליו עצמו, שכן עקב התאונה נגרם לו סבל נפשי ופיסי רב. עם זאת, עם כל הצער שבדבר סבורני כי יש ליתן במקרה דנן משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ואין בנסיבותיו האישיות של המערער כדי להקטין את הצורך בהעדפת האינטרס הציבורי כי על המורשעים בעבירת גרם מוות ברשלנות יוטל עונש מאסר בפועל, כך שיועבר לכלל החברה מסר חד וברור כי יש להקפיד על חוקי התנועה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים, הגובה מחיר כבד מדי יום".

דברים דומים נאמרו בעניין נייאזוב לעיל.

דומה כי דברים אלה, יפים גם למקרה שבפני.

אין ספק בלבי כי התאונה ותוצאותיה הטרגיות השפיעו באופן ממשי גם על הנאשם ומשפחתו ולא רק על משפחת המנוח, אך האינטרס הציבורי במקרה זה, דוחק מפניו את האינטרס האישי של הנאשם ומחייב ענישה חמורה ומרתיעה, בדמות מאסר בפועל.

בנוגע לסוגיה של פיצוי כספי למשפחת המנוח, יש הצדקה להטיל על הנאשם פיצוי כספי, כחלק מהשתתפותו בהליך המשפטי ולא להותיר עניין זה רק להליכים אזרחיים.

לאור כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את כל השיקולים, לחומרה ולקולא, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בכפוף לחתימת הנאשם על ערבות עצמית בסך 20000 ₪, הפקדת דרכון במזכירות בית המשפט תוך 24 שעות והוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ, יינתן עיכוב ביצוע לעונש המאסר והנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו בבית הסוהר "ניצן", ביום 25.10.15 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

2. 12 שנות פסילה בפועל, בניכוי פסילה מנהלית ושיפוטית שריצה הנאשם בהקשר לתיק זה. הפסילה תחל לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר ובכפוף להפקדת רישיון נהיגה או מסמך חלופי במזכירות בית המשפט.

3. אני דנה את הנאשם ל-12 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על העבירות בהן הורשע הנאשם וכן על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה.

4. הנאשם ישלם סך של 15,000 ₪ כפיצוי למשפחת המנוח. הסכום האמור יופקד במזכירות בית המשפט עד

ליום 3.1.16 ויועבר אל מוטב ממשפחת המנוח, על פי פרטים שתעביר המאשימה למזכירות בית המשפט .

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' בתשרי תשע"ו, 21.9.15, במעמד הנוכחים.